

РЕШЕНИЕ

№ 20698

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер 7777 по описа за 2024 година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. И. Ш., подадена чрез адв. С., срещу Решение № 3046/27.06.2024 г. по АНД № 20241110201773/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-031726/ 28.12.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на С. И. Ш. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева, за нарушение на чл. 104 б, т. 2 от ЗДвП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Според касатора СРС неправилно е установил фактите, като в следствие това е довело и до неправилност на извеждането на правните последици от тези факти. Сочи се, че въззивна инстанция основава изводите си единствено на дадените от нарушителя обяснения и любителски видеозапис, който не е годно доказателствено средство. Счита, че актосъставителят не е изпълнил вменените му задължения по реда на ЗАНН да събере и обезпечи доказателства в т.ч. да разпита свидетели- очевидци. По съществуващото на спора излага,

че описаното в АУАН и НП нарушение не може да се квалифицира като нарушение на разпоредбата на чл.104б, т.2 от ЗДвП. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), не се представлява в съд.з. и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, както и след служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, за валидност, допустимост и съответствие на решението с материалния закон, въз основа на установените факти, приема следното от правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 03.12.2023 г., около 21:50 ч., в [населено място], на площад „С. А. Н.“ като водач на л. а. „М. ЦЛС 350 О. 4 М.“, с рег. номер С., С. И. Ш. управлявал посочения автомобил, като срещу централния вход на Храм-паметник „С. А. Н.“ извършил резки маневри, като умишлено форсирал двигателя на МПС и чрез презавиване предизвикал загуба на сцепление на гумите и извел автомобила извън контрол, като завъртял задната му част в кръг и след това се оттеглил по [улица]в посока [улица]. Случващото се било заснето от присъствали на мястото граждани на видеоклип, който бил публикуван в интернет.

Изискана е справка от Столична община, от която се установило, че към дата 03.12.2023 г. няма информация за забрана за влизането на ППС през пл. „С. А. Н.“. Служители на СДВР установили собственика на автомобила - „Моника Комерс - 2 „ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и ползвателя на автомобила - Д. Г. Я., ЕГН [ЕГН]. Последната дала сведение, че за посоченото време е предоставила автомобила на сина си С. И. Ш.. От последния също били снети сведения, като той потвърдил извършването на деянието. Свидетелят С. С. се запознал със съдържанието на видеозаписа и в присъствие на С. И. Ш. му съставил АУАН номер GA 1152815 от 04.12.2023 г. С. И. Ш. изразил пред свидетеля съжаление за стореното.

Въз основа на направените констатации в съставения АУАН, при идентично съдържание е издадено и процесното НП.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административните нарушения както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Решението на районния съд е валидно и допустимо и правилно.

С разпоредбата чл. 104б, т. 2 от ЗДвП се регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая е установено, че на 03.12.2023 г., около 21:50 ч., в [населено място], на площад „С. А. Н.“ като водач на л. а. „М. ЦЛС 350 О. 4 М.“, с рег. номер С., С. И. Ш. управлявал

посочения автомобил, като срещу централния вход на Храм-паметник „С. А. Н.“, при управление на автомобила не е използвал пътя съгласно неговото предназначение /за превоз на хора и товари/, а го е използвал с цел извършване на дрифт чрез рязка маневра, изразяваща се в преднамерено извеждане на автомобила извън контрол, чрез презавиване, което от своя страна довело до загуба на сцепление на гумите. Събраните писмени и гласни доказателства в своята съвкупност доказват вмененото на касатора нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Неоснователно е наведеното от касатора оплакване, че поведението описано в процесното НП, не кореспондира с посочената като нарушена разпоредба на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Една такава друга цел се явява използването на пътя, отворен за обществено ползване за самоцелно упражняване на рискови маневри с автомобила. Съзнателното рисково шофиране, посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Съдебният състав не възприема и хипотетичните твърдения, изложени в касационната жалба, за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на специфични атмосферни условия, поради конкретен сезон, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не с извършване на резки маневри, като преднамерено извеждане на МПС извън контрол чрез презавиване и подаване рязко газ. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасности правилно възможността за приложение на чл.28 от ЗАНН е била изключена.

Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на касатора наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.

Неоснователно е и възражението, че изводите на въззивна инстанция се основават единствено на дадените от нарушителя обяснения и любителски видеозапис, който не е годно доказателствено средство, по следните съображения: Записът от охранителна камера е от категорията на т.нар. "извънпроцесуални записи", които съгласно практиката на ВКС се приемат за допустим доказателствен източник.

Следва да се посочи, че т.нар. "случайни записи" са допустими веществени доказателства. В свои решения ВКС е имал подов да отбележи, че този вид доказателства – записи от техническите средства, са „най-коректният и безпристрастен носител на доказателствена информация, защото запаметяват и възпроизвеждат реалността, без да са повлияни от субективни емоции и нагласи“ (Решение №368/2011 г. по н.д. №1778/2011 г. II НО на ВКС) и именно поради това, значението им за установяване на обективната истина не следва да бъде

омаловажавано от съда.

В практиката си ВКС е приел, че видеозапис, направен с предварително поставена на обществено място камера, може да бъде доказателство в наказателния процес /т. нар. "случаен" запис/. Тези записи са т.нар. "случайни" - не са създадени с цел да обслужват производството или да заместят извършени, при нарушения на съответната разпоредба на процесуалния закон, действия по разследването. Доколкото те съдържат съществена за изхода на производството информация и достоверността им може да бъде проверена чрез различни легални процесуални способи, те не могат, а и не бива да бъдат изключвани от доказателствената съвкупност (в този смисъл вж. Решение № 170/19.07.2013 година на ВКС, III н.о., Решение 185/10.04.2012 година на ВКС, III н.о.; Решение № 384/22.12.2014 по дело № 1103/2014 на ВКС, НК, I н.о., Решение № 602/20.02.2012 г. на ВКС, III н.о., Решение № 116 по НОХД № 766/2009 г. на III н.о на ВКС и др.). ВКС сочи, че новите видео и звуко записващи технологии, инкорпорирани в мобилните телефони, правят вмешателството в личния живот много по-възможно и по-всеобхватно и същевременно са много по - достъпни за гражданите. Разликата между видеозаписите от охранителна камера, поставена на публично място, и тези, направени от частно лице на публично място, е само в това, че в първия случай няма намеса на физическо лице, докато във втория случай той се извършва от физическо лице. Следователно и в тези случаи също би следвало да е налице т. нар. "случаен" запис и доколкото той съдържа информация, относима към основния факт на доказване в производството, тя може и трябва да бъде ценена. Различна би била ситуацията, когато едно частно лице преднамерено тайно записва или подслушва друго лице за да го уличи в извършване на престъпление, т.е. нарочно създава таен запис, явно заобикалящ правилата на НПК, и правото на заподозрения да не се самоуличава в престъпление.

В допълнение следва да се посочи, че в случая видеозаписът е възпроизведен от свидетелските показания на свидетелия С. С., като се потвърждава и от писмените доказателства по делото - докладна записка от 05.12.2023 г., докладна записка с рег. №513р-124324 от 12.12.2023г. /на л. 9-10 от делото на РС/ и сведение от самия касатор С. Ш. /на л. 7 от делото на СРС/, който по никакъв начин не оспори достоверността на заснетите изображения. При предявяване на материалите защитата не е имала възражения по тяхното приемане, не е имала и съответните доказателствени искания, с които да оспори истиността или съдържанието им.

Въз основа на тези записи съдът придобива непосредствени впечатления от разигралите се събития, които напълно кореспондират с показанията на разпитания свидетел и с отразените в АУАН и НП факти.

По изложените съображения съдът приема, че наведените с жалбата касационни основания за нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3046/27.06.2024 г. по АНД №

20241110201773/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение,
109 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2..